

Feride Çiçekoğlu

MİLFÖY VE ARKADAŞLARI

ROMAN

♥ can
Çaędaş

FERİDE ÇİÇEKOĞLU
MİLFÖY VE
ARKADAŞLARI

Can aędaş

Milföy ve Arkadaşları, Feride Çiçekoğlu

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Şubat 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 5 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Mustafa evikdoęan

Düzelti: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Kubilay Bakmaz / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Çizimler: Senta Urgan

Baskı ve cilt: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi A Blok No: 3/1 Z. Kat

Avcılar, İstanbul

Sertifika No: 44451

ISBN 978-975-07-6260-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

FERİDE ÇİÇEKOĞLU
MİLFÖY VE
ARKADAŞLARI

ROMAN

♥can

Feride Çiçekoğlu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Uçurtmayı Vurmasınlar, 1990

Sizin Hiç Babanız Öldü mü?, 1990

Suyun Öte Yanı, 1992

100'lük Ülkeden Mektuplar, 1996

FERİDE ÇİÇEKOĞLU, Ankara'da doğdu. ODTÜ Mimarlık Fakültesi'ndeki lisans ve yüksek lisans öğreniminin ardından Pennsylvania Üniversitesi'nde tamamladığı doktorasında ütopyalar ve kent tasarımı üzerine çalıştı. Ütopya sevdasıyla 12 Eylül 1980 Askerî Cunta döneminin dört yılını cezaevlerinde geçirdi. Bu sırada edebiyata ve sinemaya yöneldi. Senaryolarını yazdığı *Uçurtmayı Vurmasınlar* (1989), *Umuda Yolculuk* (1990) ve *Suyun Öte Yanı* (1991) gibi filmlerin aldığı ulusal ve uluslararası ödüllerin ardından sinema alanında akademik hayata geri döndü. Türkçede yayımlanan *Vesikalı Şehir*, *Şehrin İtirazı* ve *İsyankâr Şehir* üçlemesinin yanı sıra şehir ve sinemaya dair İngilizcede makale ve derlemeleri vardır. Halen İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde mimarlık, edebiyat ve sinemaya dair dersler vermeyi sürdürmektedir.

1

Ayşegül

Siz hiç, biri sizi sahiplensin diye beklediniz mi?
Bu çok fena bir şey.
Kendinizi beğendirmeye çalışmanız isteniyor.
Sevimli görünmeniz, derin derin bakmanız, munis
davranmanız.

Oysa ben neysem oyum. Niye farklı görüneyim?
Biri beni alıp götürsün, asıl huyumu sonra belli edeyim, bu mudur yani?

Buna sahtekârlık denir, ben yapmam öyle şey.

Bunları söylemek istedim. Ama nasıl?

En iyisi hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi davranmak, küskün küskün, gelene gidene bakmadan öylece yatmak.

Burcu, Ayşegül'e aynen böyle söyledi:

"Küskün küskün yatıyor, gelene gidene bakmıyor."

İyi bari, anlamış, ortalama insana göre duygusal zekâsı biraz daha iyi. İnsanların ille her şeyi söze dökmele-ri gerekiyor. Sözle söylemeyince anlamıyorlar. Burcu farklı. Hayvanlarla haşır neşir olduğundan mı? Belki. Çünkü Burcu veteriner. Bütün gün kedilerle, köpeklerle, kuşlarla beraber. Bazen kaplumbağa geldiği bile oluyor. Burcu o yüzden söylenmeyen şeyleri de anlayabiliyor.

Burcu bunları söylerken ben kafamı kaldırıp Ayşegül'e baktım, uzun uzun, ıslak ıslak baktım. "Bana bakıyor ama," dedi Ayşegül. Hele şükür, dedim içimden. Günlerdir, her gelişinde bakıyorum sana, yeni mi fark ettin?

"Çünkü onu sen sahiplen istiyor," dedi Burcu.

Artık hayvan tercümanı gibi olmuş.

Ayşegül içini çekti, bana bakmak için her gelişinde söylediği cümleyi tekrarladı:

"Sen de biliyorsun, evde dokuz kedim var, dokuz kedi ve bir köpek, olacak şey mi?"

Offf... dedim içimden. Of! Niye böyle dediğimi de tam bilemedim. Burnuma bir koku geldi, adını koyamadım. İçimde kötü bir şeyler kıpırdandı, sanki bir şey hatırlıyorum. Ama tam... sahiden hatırlayacak gibiyken hooop... birden yok oluyor. Benim yine düşüncelere daldığımı hemen hisseden Burcu başımı okşadı, sonra Ayşegül'e dönüp, "Niye olmasın, denedin mi ki?" dedi, "iyileşti artık, eve götür, bir dene bakalım..."

Ayşegül cevap vermedi. Ben umutlandım. Gözlerimi onun gözlerine diktim. Gözümü bile kırpmadan uzun uzun baktım. Bu defa Ayşegül de usulca başımı okşadı:

"Ne kadar da güzel! Şu tüylere bak, katmer katmer, yumuşacık, milföy gibi... Nasıl oldu da kimse sahiplenmedi? Hayret!"

* * *

Ayşegül'den öncesini hatırlamıyorum.

Hatırlamaya çalıştıkça kendimi bir ormanda görüyorum.

Koşuyorum, koşuyorum. Nefes nefeseyim, dilim bir karış dışarı sarkmış, kulaklarım geriye savruluyor, kuyruğum kopacak sanki...

Ayşegül bana seslensin diye bekliyorum, seslenmiyor. Durup arkama bakmak istiyorum, ben kimden kaçırıyordum, kovalayan hâlâ peşimde mi? Dönmeye korkuyorum. Derken... titreyerek uyanıyorum.

Ayşegül'den önce bir insan tanıdım mı? Nasıl biriydi? Bunları çok merak ediyorum. Ayşegül'ün dediğine göre tanışmış olmalıyım. Öyle olmasa Ayşegül beni bulduğunda boynumda tasma olmazmış. Ama tasmada bir isim ya da bir adres yokmuş. Demek ki beni terk etmişler. Ormana bırakmışlar. Bunu doğrudan bana söylemedi Ayşegül. Burcu'ya söylerken duydum. Beni Burcu'ya ilk getirdiği zamandı. Ayşegül bunları söylerken benim bakışımı görünce Burcu, Ayşegül'ü uyardı. "Yanında söyleme böyle, köpekler anlar," dedi.

"Anlasın," dedi Ayşegül, "bilsin. Ben kedilerimden hiçbir şey saklamam, her şeyi söylerim onlara."

"Evet ama onlar kedi," dedi Burcu. "Kediler ev arkadaşı, köpekler yol arkadaşı, ikisinin huyları çok farklı... biraz köpekleri de tanı..." Böyle diyerek Ayşegül'ü yan odaya geçirdi. Sonrasında ne konuştular, bilmiyorum.

Burcu'ya gittiğimizde Ayşegül'le yeni tanışmış sayılırdık. Onun iş arkadaşlarıyla pikniğe geldiği günün akşamıydı. O zaman Ayşegül henüz çalışıyordu tabii; ve iş arkadaşları vardı. Bir tatil günü piknik yapalım demişler, hazırlanıp ormana gelmişler. Burcu'ya anlatırken duyduğuma göre ben ormanda yiyecek arıyordum. Çok zayıfımışım, çok da aç. Ayşegül arabasının arka kapısını açmış, arka koltuktaki bisküvi paketinden bir bisküvi çıkarıp bana uzatmış. O kadar açmışım ki, yemeye halim yokmuş. Bisküviyi düşürmüştüm ama eğilip almamışım. Hemen arabaya girmişim. Arka koltuğun önüne kıvrılmışım. Kocaman ıslak gözlerle Ayşegül'e bakıp orada öylece kalakalmışım.

Kalakalmışım diyorum çünkü aslında hatırlamıyorum. O halimi Ayşegül'ün Burcu'ya anlatmasından duydum da sanki hatırlıyormuş gibi anlatıyorum. Kendimi hatırlamasam da Ayşegül'ün bana bakışını hatırlıyorum. O benim gözlerimi tarif ediyor, ıslaktı diye, ben de onun gözlerini aynen öyle tarif edebilirim: Kocaman, biraz şaşkın ve biraz ıslak.

Pikniğe beraber geldiği iş arkadaşlarına veda edişini, “Eve götüremem ki; ama bir veterinerine sorayım, sahiplendirebilir miyim,” deyişini hâlâ duyar gibi oluyorum. Ben o zaman sahiplendirme ne demektir bilmiyordum. Sonradan öğrendim, bakıma muhtaç hayvanlar için onlara bakabilecek birini bulmak demekmiş. Bütün bunlar çok öncesine ait anılar. Biz Ayşegül'le o zaman tanıştık çünkü. On yıl olmuş biz tanışalı.

Beraber yaşadığımız bütün o zaman süresince Ayşegül'ün “sahiplendirme” sözcüğünü hep severek kullandığına tanık olmuştum. Derken yakınlarda bir vakit birden bu sözcük onu öfkelenirdi. Nedenini anlamadım. Sonradan parkta Nuray ve Ayhan'la konuşurken kulak misafiri oldum. “Kadınları sahiplendirme” diye bir laf ortaya atmış biri, bir erkek tabii, kendini “sahip” gören biri olmalı; Nuray gülerken Ayhan dalga geçiyor ama Ayşegül öfkeleniyordu. Aynı sözcüğün her birinde farklı duygular yaratması benim tuhafıma gitti. İyi tanıdığım insanlar olsalar da bazen onları anlamakta hâlâ zorlanıyorum. Ayhan'la Nuray, Ayşegül'ün en yakın arkadaşları; onları siz de tanıyacaktınız. Bakalım bana hak verecek misiniz?

Dalga geçen Ayhan, “Ayşegül boş ver, her şeyi ciddiye alma, kadınlar köpek mi ki sahiplendirilsin, kimse takılmayacak bu lafa, bak görürsün,” dedi. Ayşegül daha çok öfkeleni. “Ben de tam o yüzden öfkeleniyorum za-

ten, sahiplenme fena bir şey, ciddiye alınması, karşı çıkılması lazım. Belki de insanlar köpekleri sahiplenerek onların doğasını değiştirmeseler, gitgide bütün doğaya sahip olduklarını sanıp her şeyi berbat etmeseler biz şimdi bu halde olmayacaktık,” dedi. Sonra hızını alamayıp Ayhan’a söylendi: “Hem sen nereden anlayacaksın? Erkekler için hava hoş! Sizi sahiplendirmeye kalkan mı var? Ne olmuşsa sizin sahiplenme merakınız yüzünden olmuş zaten, hiç konuşma boşuna!”

“Sahiplendirme” lafına gülen arkadaşı Nuray durumu yumuşatmaya çalıştı: “Eyvahlar olsun, çok uzak geçmişe dalmayalım yine, hadi deniz kenarına, bak Milföy tasmaından kurtulmak için kıpırdanıyor,” dedi.

O zaman Ayşegül’ün ses tonu hemen değişti: “Yine ıslak bulaşık bezine dönecek şimdi,” deyip bir kahkaha attı. Küskün bakışımı görünce başımı okşamaya başladı: “Şaka yapıyorum bir tanem, tüylerin ıslanınca üşüyorsun sonra, kurutma makinesinden korkuyorsun, bütün gün ıslak gezip hasta oluyorsun... yalan mı?”

Ama olmadı, hikâyede on yılı “hooop” diye atladım, insanlarla yaşaya yaşaya benim de zaman algım şaştı, şimdide olmayı unutuyorum; bir geriye bir ileriye, bir geçmişe bir geleceğe gidiveriyorum. Bu sahiplendirme lafına döneceğim. Çünkü son zamanlarda bizi yakınlaştırdı, yepyeni arkadaşlıklar, kardeşlikler yarattı. Kötü laflar iyi şeylere yol açabiliyormuş. Bunu da görmüş olduk hep beraber. Şimdi tekrar başa sarayım ve sırayla anlatmaya çalışayım.

Nerede kalmıştık? Evet, ben arka koltuğun önüne öylece çöküvermişim ve Ayşegül direksiyondaydı. Camını indirmiş, arkadaşlarına veda ederken, “Eve götürmem ki; ama bir veterinere sorayım, sahiplendirebilir miyim,” diyordu. Arkadaşları, “O kadar yemek hazırla-

Siz hiç, biri sizi sahiplensin diye beklediniz mi?

Bu çok fena bir şey.

Kendinizi beğendirmeye çalışmanız isteniyor.

Sevimli görünmeniz, derin derin bakmanız, munis davranmanız.

Oysa ben neysem oyum. Niye farklı görüneyim?

Biri beni alıp götürsün, asıl huyumu sonra belli edeyim, bu mudur yanı?

Buna sahtekârlık denir, ben yapmam öyle şey.

Bunları söylemek istedim. Ama nasıl?

En iyisi hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi davranmak, küskün küskün, gelene gidene bakmadan öylece yatmak.

Tertemiz kalpli Milföy'ün hikâyesi bu cümlelerle başlıyor.

Feride Çiçekoğlu, otuz yıllık bir aradan sonra yazdığı bu romanda ormana terk edilmiş bir köpeğin, Milföy'ün sesine kulak vermemizi istiyor. Milföy yeniden "sahiplendirilme" hikâyesini ve sonrasını, tanıştığı kedi ve köpek arkadaşlarının hikâyeleriyle birlikte anlatıyor; anlattıkça da hüzünlü mazisine dair hafızasında kapılar aralıyor.

Uçurtmayı Vurmasınlar'ın Barış'ının ruh ikizi Milföy, onun gibi masumca bakıyor dünyaya. Böyle baktığı için de insanın hincını alamadığı doğaya, hayvanlara, şehirlere ve kendine yaptıklarını bir türlü anlayamıyor.

Senta Urgan'ın birbirinden güzel çizimleriyle zenginleşen *Milföy ve Arkadaşları'nı* okuyunca etrafımızdaki duvarların çoğunu aslında ellerimizle ördüğümüzü anlıyoruz.

#orman #hayvanlar #sokak #veteriner #sahiplenme #şehir #doğa

Çizimler: Senta Urgan

 can

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-6260-4

9 789750 762604